

CRAZYSHOW INTERJÚ (2003)

Hallo Marian, hogy érzed magad a Crazyshow elkészülte után?

Tulajdonképpen már újabb Alphaville projektekkel vagyok elfoglalva, de úgy emlékszem, hogy egész jól voltam, miután a produkciót befejeztük. Mindamellet a Crazyshow egy viszonylag hosszú folyamat eredménye, és az utazás elején még nem volt teljesen világos, hogy minden célunkat elérjük-e. Ezek az aggodalmak a végén indokolatlannak bizonyultak, ami azért nem jelenti azt, hogy mindennel 100%-san elégedett vagyok. Ez már csak úgy van, hogy valamikor búcsút kell venni a produkciótól, máskülönben csak körbe forog az ember. Amikor pontosan 2 évvel ezelőtt elkezdtünk dolgozni a Crazyshow-n, arról volt szó, hogy az érdeklődő nyilvánosság szeme előtt egy egész albumot hozzunk létre, a stúdiót úgymond a világhálóra rakni. A művészek és a közönség közötti interakciók reményében tettük ezt, és ezek a remények részint be is teljesültek. Ezért a komponisták között nemcsak a szokásos emberek, hanem olyan nevek is, akik kívülről, mint pl. szövegírók vettek részt a produkcióban. Az Internet fantasztikus lehetőségeket nyújt a média minden területén. Mindig, amikor, a produkció alatt egy demóval elkészültünk, ebben az embrionális állapotban a hálóra raktuk, letölthetőséggel. Az emberek tehát kívülről pontosan tudták követni, hogyan fejlődnek, változnak a darabok, és egy nagyon intenzív visszajelzést kaptunk mi is a munkánkról. Nem voltunk rákényszerítve semmire, mégis minden visszajelzés valamilyen hatással volt és változtatta az eredményt, ha akartuk, ha nem. Erre az új eredményre voltunk kíváncsiak. Egy stúdió autizmusából akartunk kiszakadni és ez sikerült is.

Kik a 2003-as évben az Alphaville részesei? Kapcsolatban állsz még a régi tagokkal?

Bernhard Lloyd ez évi távozása után a felállás a következő: Rainer Bloss, aki hosszú évek óta a társszerzőm, és Martin Lister zongorista és komponista, akivel lassan 8 éve dolgozom együtt. Az Alphaville-t én mindig egy új felfedező területnek tekintetem, változó legénységgel. Különös bája azáltal van ennek a szemléletmódnak, hogy az AV nem egy avantgárd, hanem egy pop együttes. És a pop a 90-es évek közepétől inkább egy konzervatív médium. Bernharddal továbbra is tartom a kapcsolatot, hiszem majdnem 20 évig effektíven, és eredményesen dolgoztunk együtt, és tesszük ezt a jövőben is más területeken.

A cd-teket tulajdonképpen már csak az Interneten hozzátok forgalomba. Miért? Így jobban megy?

A mi elképzelésünk számára, hogy hogyan lehet az ember muzsikus, egyszerűen a szokásos zeneiparban nincs hely. Annak nagyobb a valószínűsége, hogy az ember a saját, egyéni útját járja. Az univerzumban van elég hely, és ebben meg fogjuk alapítani a saját galaxisunkat. Egy olyan projektet, mint a Crazyshow, egy olyan nagy cégen keresztül vinni, mint akikkel korábban dolgoztunk, lehetetlen lett volna. Már az elején nem jönne ki az, amit én AV zene alatt értek. Nincsenek semmiféle előítéleteim a kiadók ellen. De mindig előnyben részesítem újra eldönteni, hogy a terveimet kivel valósítsam meg. Ebben az esetben elvetettük azt, hogy egy nagy zenecéget veszünk igénybe a kiadásra, mert akkor bele kellett volna törödni abba, hogy mindenbe beleszólnak. Ezért döntöttünk a hálón való terjesztés mellett. Az a legnagyobb az egészben, hogy az utóbbi évek technikai fejlődése teljes függetlenséget nyújt.

Miért neveztétek el a cd-boxot az ugyanolyan nevű számról?

Ezt a dal Klaus Schulze-val írtuk közösen. Az az ember egy monumentum a zeneiparban. Már akkor csodáltam őt, amikor egy albumot készítettünk együtt a 80-as évek végén. Klaus nyitotta meg számomra az utat a dalszerzéshez, amit előtte még soha nem csináltam. Ennyiben ez a dal az egész album helyettesítője. Minden egyes AV album egy lépés volt az ismeretlenbe és egy-egy jelentős inspirációs forrás.

Ahogy olvastam, a Crazyshow a Dreamscapes folytatása. Miben áll mégis számodra a különbség a Dreamscapes-szel kapcsolatban?

A Dreamscapes nyilvánosságra nem hozott anyagok összefoglalása, ami 1980-1998 között, az Alphaville-lel összhangban keletkezett, egy úgynevezett zenei háttérzörgés, amiből a hivatalos AV albumok fejlődtek ki. Ezért van 8 cd. Ez dokumentálja az együttes majdnem 2 évtizedes múltját. A Crazyshow nagyon részletesen mutatja be ennek, az aktuális lemeznek a keletkezését. Ez immáron már a legnagyobbított Dreamscapes része, a jelen tükre, egy ún. valóidő dokumentum.

Ha az új dalokat hallgatjuk, szinte alig hihető, hogy minden dalt Marian Gold éneklí. Ha például a Crazyshow című dalt veszem, a hangod meglehetősen bizarr. Tényleg téged hallunk, vagy vannak vendég énekesek?

A Moonboy című dal kivételével teljesen eltekintettünk a vendég és háttérénekesektől. Mindig én énekelek. De a dalok szalagszélessége egy viszonylag széles sprektumot fed le. Mint egy szivárvány. Amikor énekelek, kevésbé vagyok előadó, inkább protagonista, egy személy, aki kezeli a mindenkori dalokat. Ez színészi és különböző szerepeket kíván. Az éneklésnek ez a módja mindig ösztönzött, énekesként a dal történetébe belépni, részévé válni. Vannak olyan énekesek, akik számomra a legtöbbet jelentenek, mint pl. David Bowie, Peter Gabriel vagy Freddy Mercury. Örülök a kérdésednek. Ezek szerint a szerepemet egész jól játszottam.

Az új albumon van 3 olyan dal, amelynek a szövegét a rajongók írtak. Hogyan kell elképzelnünk ezt az együttműködést? Mi tetszett a szövegekben, hogy végül a Crazyshow-n landoltak?

Egészen spontán keletkeztek. Mivel a produkció a legnagyobb nyilvánosság előtt zajlott, úgy hatott az egész, mint egy „véletlen-generátor”, ami minden lehetséges változatot előre nem látható módon kötött össze, néha teljesen abszurd alapokon. Az Internet chat-en, ahol a Crazyshow zajlott, kiderült, hogy eddig egyetlen av dal címe sem kezdődött „Z” betűvel. Hirtelen, anélkül, hogy bármit tettünk volna, elkezdett néhány ember szövegeket írni, melynek címe „Z”-vel kezdődött. Ezzel párhuzamosan kezdtünk el zenéket komponálni és végül ehhez választottuk ki a szöveget. Az eredményt meghallgathatod az első lemezen, ez a Zoo című dal.

Melyik dal igényelte a legnagyobb ráfordítást? Van-e olyan dal, ami minden erőfőket felőrőlte?

Tulajdonképpen nincs. De voltak problémáink néhány darabbal, mint bármi másnál is mindig. A legnagyobb gondom a Do the strand volt, ami egy Roxy Music feldolgozás. Mindig olyan dalt választok, amiben mindent szeretek és a művészt csodálom. Akkorát nem akarsz melléfogni, hogy mindig kihívás és felelősség legyen. Egészen elégedett voltam a verziókn zenei oldalával, de az énekléssel már voltak problémáim, amivel egyáltalán nem számoltam. Végül azok, akik velem együtt küzdőttek, meggyőztek arról, hogy minden rendben. Nekik hinni akarok. És csak a biztonság kedvéért nem fogom többet meghallgatni.

Van olyan dal a Crazyshow-n, ami nagyon a szívedhez nőt? Ha igen, melyik?

Az album minden darabja nagyon sokat jelent számomra, mert jelentős pillanatokat tükröznek. Soha nem hoznék olyan anyagot nyilvánosságra, amiről nem vagyok teljesen meggyőződve. Ha egyszer valamit kiadtál, azt nem vonhatod vissza. Ez olyan, mint egy kiejtett szó. Csak később, egy bizonyos idő eltelte után veszed észre, hogy milyen „szart” építettél. És persze vannak olyan dolgok is, amelyek az elejétől kiemelkednek és csak a későbbi meghallgatások után kérdezed, hogy ezt hogy tudtad megcsinálni. Az Opium Den, a Crazyshow, az On The Beach, a Ways, vagy a Still Falls The Rain című dalokat említeném.

Miért döntöttetek a Crazyshow limitálásáról? Végül is egy muzsikus nem arra vágyik, hogy a lehető legtöbb emberhez eljutassa a zenéjét? Vagy ez a lemez felfogható valamiféle köszönetként a rajongók felé?

Elsősorban olyat akartam csinálni, amely mind a zenében, produkcióban és művészetben is különbözik az előző albumoktól, de ennek ellenére popzene és egyéni. Nem tömegáru. Ez a gondolat az elejétől fogva jelentős része volt az elképzelésünknek. Ha te beszerzel egy Crazyshow-t, valami olyat tartasz a kezeden, amit ebben a formában nem tud mindenki megszerezni, hanem csak egy bizonyos számú emberek.

El tudod képzelni, hogy a jövőben egy további cd-t adsz ki ebben a témában, vagy a téma ezzel le van zárva?

Számomra ez a téma le van zárva. Korábban még soha nem volt olyan AV album, ami az előző ismétlése lett volna és remélhetőleg nem is lesz.

Legközelebb egy olasz nyelvű operában hallhatunk majd. Hogy képzeljük ezt el? Tudsz erről már valami konkrétat mondani?

Ez egy roppant izgalmas projekt Klaus Schulze és Hermann Schneidertől. A felvételeket éppen most fejeztük be. Az operának „Az angyal találmánya” a címe és egy nagyszerű kitüntetés volt számomra, hogy ebben segédkezhettem. Vendég voltam. Nagyszerű volt. Egyszerűen csak énekeltem, és semmi mással nem kellett foglalkoznom. És az olasz egy gyönyörű nyelv. Az a nyelv magában is olyan, mint egy ének.

Az Alphaville fennállása óta zeneileg sokminden történt. Mégis milyen zenéket szeretsz és hallgatsz manapság?

Mostanában újra Starsailor-t, Oasis-t, és Massive Attack-ot hallgatok. Aztán még rengeteg amerikai elektronikus undergroundot. És ajánlanám a Mesh utolsó albumát.

Mik a terveitek a jövőt illetően? Vannak már olyan tervek, amelyeknek örülhetünk?

Igen, már van egy csomó ötletünk egy új Alphaville projektre. Már ettől zúg a fejem. És mivel a következő évben fogjuk ünnepelni a zenekar fennállásának 20. évfordulóját, remélem, hogy 2004. végéig egy új albumot is meg fogunk jelentetni.